

hvorvidt den Regering, der nu sidder, er et saadant Udtryk, skal jeg ikke komme ind paa, men saaledes bør det være efter den Statsskik, vi lever under; man maa gaa ud fra, at saaledes er det. Slaar man det fast, forekommer det mig imidlertid, at man i samme Øjeblik maa være klar over, at et Mindretal af Vælgerne, hvad Tjenestemændene faktisk er, ikke kan bryde den parlamentariske Skik ved som Mindretal at prøve paa ved kollektiv Opsigelse at sætte Samfundet Knæet for Brystet og lamme dets Virksomhed, de har ikke mere Ret end andre Samfundsborgere, de har den Stemmeret, som vi alle, naar vi har naaet en vis Alder, faar, og gennem Stemmesedlerne maa de gøre deres Indfyldelse gældende, de kan ikke have det ekstraordinære Middel, som ingen andre af Samfundets Borgere har, at de med eet Slag skulde kunne lamme Samfundets Virksomhed. Det er min Opfattelse af Sagen, og jeg betænker mig ikke paa at udtale den her, da jeg overfor Tjenestemændene selv, hver Gang der har været Lejlighed dertil, har fremsat Udtalelser, som er ganske i Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt . . . Finansministeren nævner „Nationaltidende“, saa vidt jeg hører. Dertil vil jeg sige, at har „Nationaltidende“ skrevet noget, som staar i Strid med, hvad jeg har udtalt her, staar det for „Nationaltidende“'s egen Regning, og jeg maa saa beklage, at jeg er ganske i Uoverensstemmelse med, hvad „Nationaltidende“ mener paa dette Punkt. Jeg maa, som sagt, finde, at en Udtalelse fra Regeringens Side er paakraevet, jeg mener, at baade Tjenestemændene og Samfundet har Ret til at faa at vide, hvorledes den højtærede Regering havde ment at ville handle, hvis virkelig den Situation var indtraadt, at Tjenestemændene ved at forlade deres Pladser havde skabt den Situation, jeg før nærmere belyste.

Men naar jeg nu har sagt min Mening om denne kollektive Opsigelse af Pladserne, vil jeg gerne have Lov til at gøre den Bemærkning, at naar jeg har taget saa afgjort Afstand fra Organisationernes Handlemaade i Slutningen af September Maaned, kan jeg ikke undlade at give den højtærede Finansminister hans Del af Ansvaret for, at Situationen udviklede sig, som den gjorde. Det er alle her i Rigsdagen bekendt, at ved en Bekendtgørelse af 4. Maj 1910 sikrede den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Forsvarsminister, Tjenestemændene Forhandlingsret med Administrationen gennem alle dennes Instanser, og jeg forstod den Gang Sagen saaledes, at naar man indførte For-

handlingsret, var dermed ogsaa Spørgsmaalet om Ret til kollektiv Opsigelse af Pladserne afgjort, den var ved denne Indrømmelse fra Regeringens Side frafaldet. Naar den kollektive Opsigelse af Pladserne alligevel har været lige ved at sættes i Værk, kan jeg ikke se rettere, end at en stærkt medvirkende Aarsag har været, at Regeringen ikke har brugt den Sikkerhedsventil, denne Forhandlingsret er, mens Tiden var dertil, og ikke har vist den fornødne kloge Imødekommenhed, før det var for sent. (*Finansministeren* (Brandes): For sent!) eller lige ved at være for sent, men man kan for saa vidt godt sige, at det var for sent, thi hvis man i Tide havde forhandlet, saaledes som Tjenestemændene havde Ret til at vente, vilde der maaske ikke være blevet Spørgsmaal om kollektiv Opsigelse af Pladserne. I Maj Maaned i Aar indsendte Centralorganisationen et Andragende til Ministeriet, hvori den fremsatte Krav om et supplerende Dyrtidstillæg for indeværende Aar. Dette Dyrtidstillæg skulde være paa 240 Kr. for gifte og 150 Kr. for ugifte. Efter at Andragendet var indgivet, havde Centralorganisationens Formand en Konference med den højtærede Finansminister, men ved denne Lejlighed udtalte Finansministeren, at Regeringen ikke havde tænkt sig at skulle stilles overfor Spørgsmaalet om et saadant Tillæg, forinden hele det for indeværende Aar bevilgede Tillæg var udbetalt. Med den Besked forlod Tjenestemændene paa det Tidspunkt den højtærede Finansminister, og den 5. Juni indsendte de et nyt Andragende om, at Oktoberudbetalingen af indeværende Aars Tillæg maatte blive rykket frem til August Maaned, og samtidig søgte Centralorganisationens Repræsentanter at faa Medlemmer af Regeringen i Tale, men da Ministrene paa det Tidspunkt var paa Ferieophold, fik de Samtale med Generaldirektør Koefoed, der paa Konseilspræsidentens Vegne udtalte, at det neppe vilde være Regeringen muligt at skaffe Tjenestemændene Hjælp før den ordinære Rigsdagssamling. Jeg synes, Ministrene ler, jeg synes ikke, der var noget ondt i, at de Herrer havde Ferie, det under Tjenestemændene og jeg dem i særdeles høj Grad. Faktisk er i alle Tilfælde, at det var den Besked, Tjenestemændene fik i Ministeriet, og jeg antager, at naar man delegerede Generaldirektør Michael Koefoed til at forhandle, maatte det være, fordi Finansministeren ikke var til Stede. Endnu saa sent som den 14. August var Centralorganisationen uden Svar paa det den 5.